

РЕШЕНИЕ

№ 2176

гр. София, 31.03.2016 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав,
в публично заседание на 01.03.2016 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Юлия Раева

при участието на секретаря Росица Б Стоева, като разгледа дело номер **9266** по описа за **2015** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и сл. от от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на Л. П. П. срещу Акт за установяване на задължение по декларация (АУЗД) № 170/10МДТ-94-Л-45/1/20.05.2015 г., потвърден с Решение № МДТ-РД-22-01-46/07.07.2015 г. на директора на Дирекция „Общински приходи”-Столична община (Дирекция „ОП”-СО).

Жалбоподателят твърди, че няма вина, че години наред е начисляван данък в погрешен размер. Според него декларирането на два недвижими имота едновременно като основно жилище се дължи на грешка на служителя, приел втората декларация, тъй като той не е изпълнил задължението си по чл. 99, ал. 3 от ДОПК да окаже съдействие по всички въпроси, свързани с попълването на декларацията, както и да посочи необходимостта от отстраняването на непълнотите в попълнената декларация. Жалбоподателят твърди, че едва на 30.07.2014 г. е бил уведомен за грешката в декларацията му и се е явил своевременно, за да я коригира.

В съдебно заседание жалбоподателят се явява лично и поддържа жалбата на изложените в нея основания. Допълнително излага аргументи за погасяване на задълженията по давност.

Ответникът – директорът на Дирекция „ОП”-СО не изпраща процесуален представител.

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е подадена след изчерпване на възможността за обжалване на АУЗД по

административен ред, от лице с правен интерес предвид установените допълнителни задължения за данък недвижим имот и в законоустановения срок. По изложените съображения е процесуално допустима.

По съществува на жалбата:

По същество жалбата е неоснователна.

Предмет на облагане е недвижим имот – апартамент, находящ се в [населено място], [улица], ет. 5, ап. 15. Жалбоподателят е собственик на S идеална част от него.

В АУЗД е прието за установено, че с данъчна декларация по чл. 14, ал. 1 от Закона за местните данъци и такси (ЗМДТ) с вх. № 1820/17.10.2001 г., в таблица 4 е декларирано като основно жилище ап. 102, находящ се в [населено място],[жк], [улица], вх. Е, ет. 7.

С данъчна декларация по чл. 14, ал. 1 от ЗМДТ с вх. № 100022/1868/19.10.2001 г., в таблица 4 е деклариран също като основно жилище процесният апартамент, находящ се в [населено място], [улица], ет. 5, ап. 15.

С коригираща данъчна декларация с вх. № 24404/15.08.2014 г., процесният апартамент, находящ се в [населено място], [улица], ет. 5, ап. 15, е деклариран като неосновно жилище. С обжалвания АУЗД е установен данък недвижим имот (ДНИ) за същия апартамент до размера на неправомерно ползваното данъчно облекчение по чл. 25, ал. 1 от ЗМДТ за периода 01.01.2010 г. – 31.12.2014 г. Общо установените задължения за ДНИ за периода 2010-2014 г. са 224,88 лв., от които главници 176,44 лв. и лихви 48,44 лв.

В съдебното производство от ответника е представено становище рег. № 10 МДТ-94-Л-46 от 13.11.2015 г., в което се посочва, че данъчната декларация по чл. 14, ал. 1 от ЗМДТ с вх. № 1820/17.10.2001 г. не е открита, поради което не може да бъде представена. Ответникът прилага разпечатка на посочената декларация от информационната система, според която имотът (ап. 102, находящ се в [населено място],[жк], [улица], вх. Е, ет. 7.) е деклариран като основно жилище.

Между страните не се спори, че коригиращата данъчна декларация с вх. № 24404/15.08.2014 г., с която процесният апартамент, находящ се в [населено място], [улица], ет. 5, ап. 15, е деклариран като неосновно жилище, е подадена след като жалбоподателят е уведомен от органите по приходите за констатираното несъответствие между съдържанието на двете декларации, подадени през 2001 г. По делото е представено съобщение изх. № 94-Л-61/20.05.2014 г. до жалбоподателя, с което последният е поканен да подаде коригираща данъчна декларация.

Въз основа на установената фактическа обстановка съдът достигна до следните правни изводи:

Актът е издаден от компетентен орган по приходите, определен със Заповед № СО15-РД-09-504/20.04.2015 г. на кмета на Столична община на основание чл. 4, ал. 4 от ЗМДТ.

Спазена е установената писмена форма.

Съдът не констатира допуснати съществени процесуални нарушения. Съдът преценява административния акт и като материално законосъобразен. Не са налице сочените от жалбоподателя нарушения на нормативни разпоредби, довели до неправилно установяване на ДНИ.

Неоснователно е оплакването за погасяване на процесните задължения по давност. Съгласно чл. 171, ал. 1 ДОПК е предвиден 5-годишен давностен срок, считано от първи януари на годината, следваща годината, през която задължението е следвало да

се плати. Така за задълженията, установени за 2010 г., срокът е започнал да тече от 01.01.2011 г. и би изтекъл на 31.12.2015 г., но на основание чл. 172, ал. 2 от ДОПК давността е прекъсната от датата на издаване на процесния АУЗД - 20.05.2015 г., от която дата е започнала да тече нова давност. Новата давност не е изтекла към датата на приключване на устните състезания по настоящото дело. По аналогични съображения не е изтекла давността за задълженията, установени за следващите периоди от 2011 г. до 2014 г. включително.

На следващо място, откриването на несъответствието в първоначално подадените декларации 13 години по-късно, не налага извод за незаконосъобразност на обжалвания АУЗД, доколкото давността по отношение на процесните суми не е изтекла. Отговорността относно съдържанието на подадените декларации е за декларатора. В настоящия случай двете декларации от 2001 г. не са подадени едновременно, а през два дни и не може да се обоснове, че служителят/служителите, които са ги приели, са били длъжни още при завеждането им да установят това несъответствие. Нормата на чл. 99, ал. 3 от ДОПК изисква от служителя, приемащ декларацията, да окаже съдействие по всички въпроси, свързани с попълването на декларацията, когато има нарочно искане за съдействие от страна на декларатора. Доказателства за подобно искане не са налични. Без значение е и обстоятелството, че данъчната декларация с вх. № 1820/17.10.2001 г., с която е декларирано като основно жилище ап. 102, находящ се в [населено място],[жк], [улица], вх. Е, ет. 7, не е съхранена при ответника в оригинал. По отношение на съдържанието на тази декларация няма спор, че същата е вярно попълнена от жалбоподателя и че последният въз основа на тази същата декларация законосъобразно ползва данъчно облекчение по чл. 25, ал. 1 от ЗМДТ във връзка с дължимия данък върху този недвижим имот. Спорът касае другото жилище, находящо се на [улица], за което жалбоподателят признава, че го е декларирано неправилно като основно и по повод на което е подадена през 2015 г. коригираща декларация, с която вече жилището правилно е декларирано като неосновно. Съобразно разпоредбата на чл. 107, ал. 3 от ДОПК (субсидиарно приложима на основание чл. 4 от ЗМДТ) акт за установяване задължение по декларация може да се издаде по искане на лицето, както и служебно при установяване на несъответствие между декларираните данни и данните, получени от трети лица и организации, след като е изчерпан редът по чл. 103, както и когато не е подадена декларация или задължението не е платено в срок и не е извършена ревизия. Цитираната разпоредба не ограничава данъчната администрация със срок, в който да установи всяко несъответствие. Както беше посочено по-горе, за установяване на задължение по декларация основната отговорност за верността на декларираните обстоятелства носи деклараторът. В този контекст, фактът на несъответствие между декларирано и действително фактическо положение, не може да обуслови незаконосъобразност на процесния АУЗД, доколкото дължимостта на ДНИ е нормативно зависима от притежанието на разположен на територията на населеното място недвижим имот (арг. чл. 10 и сл. от ЗМДТ). Предвид изложеното дължимостта на същия е несъмнена – в този смисъл - Решение № 1220 от 29.01.2014 г. на ВАС по адм. д. № 10990/2013 г., VII о. Дадено лице може да ползва само един конкретен имот за основно жилище, респ. да ползва законово въведеното данъчно облекчение. Нормата на чл. 25, ал. 1 от ЗМДТ определя как следва да бъде изчислен ДНИ за имот, основно жилище, а именно - данъкът се дължи с 50 на сто намаление. От своя страна разпоредбата на чл. 19 и сл. от ЗМДТ регламентира как следва да бъде

изчислен ДНИ в останалите случаи. Ето защо, при нормативна яснота и липса на спор между страните относно конкретно определения за внасяне размер на ДНИ, съдът счита, че оспореният АУЗД е законосъобразен.

По изложените съображения жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна. Водим от горното и на основание чл. 160, ал. 1 от ДОПК Административен съд София-град, I отд., 4-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Л. П. П. срещу Акт за установяване на задължение по декларация № 170/10МДТ-94-Л-45/1/20.05.2015 г., потвърден с Решение № МДТ-РД-22-01-46/07.07.2015 г. на директора на Дирекция „Общински приходи“-СО. Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: